अथ एकत्रिंशोऽध्यायः

जनमेजय उवाच

धराधराधीशमौलावाविरासीत्परं महः । यदुक्तं भवता पूर्वं विस्तरात्तद्वदस्व मे ॥१॥

को विरज्येत मतिमान्पिबञ्च्छक्तिकथामृतम् । सुधां तु पिबतां मृत्युः स नैतच्छृण्वतो भवेत् ॥२॥

व्यास उवाच

धन्योसि कृतकृत्योऽसि शिक्षितोऽसि महात्मभिः । भाग्यवानसि यद्देव्यां निर्व्याजा भक्तिरस्ति ते ॥३॥
श्रृणु राजन्पुरावृत्तं सतीदेहेऽग्निभर्जिते । भ्रांतः शिवस्तु बभ्राम क्वचिद्देशे स्थिरोऽभवत् ॥४॥
प्रपञ्चमानरहितः समाधिगतमानसः । ध्यायन्देवीस्वरूपं तु कालं निन्ये स आत्मवान् ॥५॥
सौभाग्यरहितं जातं त्रैलोक्यं सचराचरम् । शक्तिहीनं जगत्सर्वं साब्धिद्वीपं सपर्वतम् ॥६॥
आनन्दः शुष्कतां यातः सर्वेषां हृदयांतरे । उदासीनाः सर्वलोकाश्चिताजर्जरचेतसः ॥७॥
सदा दुःखोदधौ मग्ना रोगग्रस्तास्तदाऽभवन् । ग्रहाणां देवतानां च वैपरीत्येन वर्तनम् ॥८॥
अधिभूताधिदैवानां सत्यभावान्नृपाभवन् । अथास्मिन्नेव काले तु तारकाख्यो महासुरः ॥९॥
ब्रह्मदत्तवरो दैत्योऽभवत्त्रैलोक्यनायकः । शिवौरसस्तु यः पुत्रः स ते हंता भविष्यति ॥१०॥
इति कल्पितमृत्युः स देवदेवैर्महासुरः । शिवौरससुताभावाज्जगर्ज च ननाद च ॥११॥
तेन चोपद्रुताः सर्वे स्वस्थानात्प्रच्युताः सुराः । शिवौरससुताभावाच्चितामापुर्दुरत्ययाम् ॥१२॥
नाङ्गना शंकरस्यास्ति कथं तत्सुतसम्भवः । अस्माकं भाग्यहीनानां कथं कार्यं भविष्यति ॥१३॥
इति चिन्तातुराः सर्वे जग्मुर्वैकुण्ठमण्डले । शशंसुर्हरिमेकाते स चोपायं जगाद ह ॥१४॥
कुतश्चितातुराः सर्वे कामकल्पद्रुमा शिवा । जागर्ति भुवनेशानी मणिद्वीपाधिवासिनी ॥१५॥
अस्माकमनयादेव तदुपेक्षास्ति नान्यथा । शिक्षैवेयं जगन्मात्रा कृताऽस्मच्छिक्षणाय च ॥१६॥
लालने ताडने मातुर्नाकारुण्यं यथार्भके । तद्वदेव जगन्मातुर्नियन्त्र्या गुणदोषयोः ॥१७॥
अपराधो भवत्येव तनयस्य पदे पदे । कोऽपरः सहते लोके केवलं मातरं विना ॥१८॥
तस्माद्यूयं पराम्बां तां शरणं यात मा चिरम् । निर्व्याजया चित्तवृत्त्या सा वः कार्यं विधास्यति ॥
इत्यादिश्य सुरान्सर्वान्महाविष्णुः स्वजायया । संयुतो निर्जगामाशु देवैः सह सुराधिपः ॥२०॥
आजगाम महाशैलं हिमवन्तं नगाधिपम् । अभवंश्च सुराः सर्वे पुरश्चरणकर्मणः ॥२१॥
अम्बायज्ञविधानज्ञा अम्बायज्ञं च चक्रिरे । तृतीयादिव्रतान्याशु चक्रुः सर्वे सुरा नृप ॥२२॥
केचित्समाधिनिष्णाताः केचिन्नामपरायणाः । केचित्सूक्तपराः केचिन्नामपारायणोत्सुकाः ॥२३॥
मंत्रपारायणपराः केचित्कृच्छ्रादिकारिणः । अन्तर्यागपराः केचित्केचिन्न्यासपरायणाः ॥२४॥
हृल्लेखया पराशक्तेः पूजां चक्रुरतन्द्रिताः । इत्येवं बहुवर्षाणि कालोऽगाज्जनमेजय ॥२५॥
अकस्माकच्चैत्रमासीयनवम्यां भृगोर्दिने । प्रादुर्बभूव पुरतस्तन्महः श्रुतिबोधितम् ॥२६॥
चतुर्दिक्षु चतुर्वेदैर्मूर्तिमद्भिरभिष्टुतम् । कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसुशीतलम् ॥२७॥
विद्युत्कोटिसमानाभमरुणं तत्परं महः । नैव चोर्ध्वं न तिर्यक्च न मध्ये परिजग्रभत् ॥२८॥

आद्यंतरहितं तत्तु न हस्ताद्यंगसंयुतम् । न च स्त्रीरूपमथवा न पुंरूपमथोभयम् ॥२९॥
दीप्त्या पिधानं नेत्राणां तेषामासीन्महीपते । पुनश्च धैर्यमालंब्य यावत्ते ददृशुः सुराः ॥३०॥
तावत्तदेव स्त्रीरूपेणाभादिव्यं मनोहरम् । अतीव रमणीयांगीं कुमारीं नवयौवनाम् ॥३१॥
उद्यत्पीनकुचद्वंद्वनिंदितांभोजकुड्मलाम् । रणत्किंकिणिकाजालसिंजन्मंजीरमेखलाम् ॥३२॥
कनकांगदकेयूरग्रैवेयकविभूषिताम् । अनर्घ्यमणिसंभिन्नगलबंधविराजिताम् ॥३३॥
तनुकेतकसंराजन्नीलभ्रमरकुंतलाम् । नितम्बबिंबसुभगां रोमराजिविराजिताम् ॥३४॥
कर्पूरशकलोन्मिश्रतांबूलपूरिताननाम् । कनत्कनकताटंकविटंकवदनाम्बुजाम् ॥३५॥
अष्टमीचन्द्रबिम्बाभललाटामायतभ्रुवम् । रक्तारविन्दनयनामुन्नसां मधुराधराम् ॥३६॥
कुंदकुड्मलदंताग्रां मुक्ताहारविराजिताम् । रत्नसंभिन्नमुकुटां चन्द्ररेखावतंसिनीम् ॥३७॥
मल्लिकामालतीमालाकेशपाशविराजिताम् । काश्मीरबिन्दुनिटिलां नेत्रद्वयविलासिनीम् ॥३८॥
पाशांकुशवराभीतिचतुर्बाहुं त्रिलोचनाम् । रक्तवस्त्रपरीधानां दाडिमीकुसुमप्रभाम् ॥३९॥
सर्वशृङ्गारवेषाढ्यां सर्वदेवनमस्कृताम् । सर्वाशापूरिकां सर्वमातरं सर्वमोहिनीम् ॥४०॥
प्रसादसुमुखमंबां मन्दस्मितमुखांबुजाम् । अव्याजकरुणामूर्ति ददृशुः पुरतः सुराः ॥४१॥
दृष्ट्वा तां करुणामूर्ति प्रणेमुः सादरं सुराः । वक्तुं नाशक्नुवन् किंचिद्बाष्पपूरितलोचनाः ॥४२॥
कथंचित्स्थैर्यमालंब्य भक्त्या चानतकन्धराः । प्रेमाश्रुपूर्णनयनास्तुष्टुवुर्जगदम्बिकाम् ॥४३॥

देवा ऊचुः

नमो देव्यै महादेव्यै शिवायै सततं नमः । नमः प्रकृत्यै भद्रायै नियताः प्रणताः स्म ताम् ॥

तामग्निवर्णां तपसा ज्वलंतीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम् ।
दुर्गां देवीं शरणमहं प्रपद्ये सुतरसि तरसे नमः ॥४५॥
देवीं वाचमजनयंत देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदंति ।
सा नो मन्द्रेषमूर्जं दुहाना धेनुर्वागस्मानुपसुष्टुतैतु ॥४६॥
कालरात्रिं ब्रह्मस्तुतां वैष्णवीं स्कन्दमातरम् ।
सरस्वतीमदितिं दक्षदुहितरं नमामः पावनां शिवाम् ॥४७॥

महालक्ष्म्यै च विद्महे सर्वशक्त्यै च धीमहि । तन्नो देवी प्रचोदयात् ॥४८॥
नमो विराट्स्वरूपिण्यै नमः सूत्रात्ममूर्तये । नमो व्याकृतरूपिण्यै नमः श्रीब्रह्ममूर्तये ॥४९॥
यदज्ञानाज्जगद्भाति रज्जुसर्पस्रगादिवत् । यज्ज्ञानाल्लयमाप्नोति नुमस्तां भुवनेश्वरीम् ॥५०॥
नुमस्तत्पदलक्ष्यार्थां चिदेकरसरूपिणीम् । अखंडानन्दरूपां तां वेदतात्पर्यभूमिकाम् ॥५१॥
पञ्चकोशातिरिक्तां तामवस्थात्रयसाक्षिणीम् । नुमस्त्वंपदलक्ष्यार्थां प्रत्यगात्मस्वरूपिणीम् ॥५२॥

अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः

श्रीदेव्युवाच

शृण्वंतु निर्जराः सर्वे व्याहरंत्या वचो मम । यस्य श्रवणमात्रेण मद्रूपत्वं प्रपद्यते ॥१॥
अहमेवास पूर्वं तु तद्यत्किंचिन्नगाधिप । तदात्मरूपं चित्संवित्परब्रह्मैकनामकम् ॥२॥
अप्रतर्क्यमनिर्देश्यमनौपम्यमनामयम् । तस्य काचित्स्वतः सिद्धा शक्तिर्मायेति विश्रुता ॥३॥
न सती सा नासती च नोभयात्मा विरोधतः । एतद्विलक्षणा काचिद्वस्तुभूताऽस्ति सर्वदा ॥४॥
पावकस्योष्ण्यतेवेयमुष्णांशोरिव दीधितिः । चन्द्रस्य चन्द्रिकेवेयं ममेयं सहजा ध्रुवा ॥५॥
तस्यां कर्माणि जीवानां जीवाः कालश्च संचरे। अभेदेन विलीनाः स्युः सुषुप्तौ व्यवहारवत् ॥६॥
स्वशक्तेश्च समायोगादहं बीजात्मतां गता । स्वाधारावरणात्तस्या दोषत्वं च समागतम् ॥७॥
चैतन्यस्य समायोगान्निमित्तत्वं च कथ्यते । प्रपञ्चपरिणामाच्च समवायित्वमुच्यते ॥८॥
केचित्तां तप इत्याहुस्तमः केचिज्जडं परे । ज्ञानं माया प्रधानं च प्रकृतिं शक्तिमप्यजाम् ॥९॥
विमर्श इति तां प्राहुः शैवशास्त्रविशारदाः । अविद्यामितरे प्राहुर्वेदतत्त्वार्थचिंतकाः ॥१०॥
एवं नानाविधानि स्युर्नामानि निगमादिषु । तस्या जडत्वं दृश्यत्वाज्ज्ञाननाशात्ततोऽसती ॥११॥
चैतन्यस्य न दृश्यत्वं दृश्यत्वं जडमेव तत् । स्वप्रकाशं च चैतन्यं न परेण प्रकाशितम् ॥१२॥
अनवस्थादोषसत्त्वान्न स्वेनापि प्रकाशितम् । कर्मकर्त्रीविरोधः स्यात्तस्मात्तद्दीपवत्स्वयम् ॥१३॥
प्रकाशमानमन्येषां भासकं विद्धि पर्वत । अतएव च नित्यत्वं सिद्धसंवित्तनोर्मम ॥१४॥
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादौ दृश्यस्य व्यभिचारतः । संविदो व्यभिचारश्च नानुभूतोऽस्ति कर्हिचित् ॥१५॥
यदि तस्याप्यनुभवस्तर्ह्ययं येन साक्षिणा । अनुभूतः स एवात्र शिष्टः संविद्वपुः पुरा ॥१६॥
अतएव च नित्यत्वं प्रोक्तं सच्छास्त्रकोविदैः । आनन्दरूपता चास्याः परप्रेमास्पदत्वतः ॥१७॥
मा न भूवं हि भूयासमिति प्रेमात्मनि स्थितम् । सर्वस्यान्यस्य मिथ्यात्वादसंगत्वं स्फुटं मम ॥१८॥
अपरिच्छिन्नताप्येवमत एव मता मम । तच्च ज्ञानं नात्मधर्मो धर्मत्वे जडतात्मनः ॥१९॥
ज्ञानस्य जडशेषत्वं न दृष्टं न च संभवि । चिद्धर्मत्वं तथा नास्ति चितश्चिन्न हि विद्यते ॥२०॥
तस्मादात्मज्ञानरूपः सुखरूपश्च सर्वदा । सत्यः पूर्णोऽप्यसंगश्च द्वैतजालविवर्जितः ॥२१॥
स पुनः कामकर्मादि युक्तया स्वीयमायया । पूर्वानुभूतसंस्कारात् कालकर्मविपाकतः ॥२२॥
अविवेकाच्च तत्त्वस्य सिसृक्षावान्प्रजायते । अबुद्धिपूर्वः सर्गोऽयं कथितस्ते नगाधिप ॥२३॥
एतद्धि यन्मया प्रोक्तं मम रूपमलौकिकम् । अव्याकृतं तदव्यक्तं मायाशबलमित्यपि ॥२४॥
प्रोच्यते सर्वशास्त्रेषु सर्वकारणकारणम् । तत्त्वनामादिभूतं च सच्चिदानन्दविग्रहम् ॥२५॥

सर्वकर्मघनीभूतमिच्छाज्ञानक्रियाश्रयम् । ह्रींकारमन्त्रवाच्यं तदादितत्त्वं यदुच्यते ॥२६॥
तस्मादाकाश उत्पन्नः शब्दतन्मात्ररूपकः । भवेत्स्पर्शात्मको वायुस्तेजोरूपात्मकं पुनः ॥२७॥
जलं रसात्मकं पश्चात्ततो गंधात्मिका धरा । शब्दैकगुण आकाशो वायुः स्पर्शरवान्वितः ॥२८॥
शब्दस्पर्शरूपगुणं तेज इत्युच्यते बुधैः । शब्दस्पर्शरूपरसैरापो वेदगुणाः स्मृताः ॥२९॥
शब्दस्पर्शरूपरसगन्धैः पञ्चगुणा धरा । तेभ्योऽभवन्महत्सूत्रं यल्लिगं परिचक्षते ॥३०॥
सर्वात्मकं तत्संप्रोक्तं सूक्ष्मदेहोऽयमात्मनः । अव्यक्तकारणो देहः स चोक्तः पूर्वमेव हि ॥३१॥
यस्मिञ्जगद्बीजरूपं स्थितं लिंगोद्भवो यतः । ततः स्थूलानि भूतानि पञ्चीकरणमार्गतः ॥३२॥
पञ्चसंख्यानि जायन्ते तत्प्रकारस्त्वथोच्यते । पूर्वोक्तानि च भूतानि प्रत्येकं विभजेद्द्विधा ॥३३॥
एकैकं भागमेकस्य चतुर्धा विभजेद्गिरे । स्वस्वेतरद्वितीयांशे योजनात्पञ्च पञ्च ते ॥३४॥
तत्कार्यं च विराड् देहः स्थूलदेहोऽयमात्मनः । पञ्चभूतस्थसत्त्वांशैः श्रोत्रादीनां समुद्भवः ॥३५॥
ज्ञानेन्द्रियाणां राजेन्द्र प्रत्येकं मिलितैस्तु तैः । अन्तःकरणमेकं स्याद्वृत्तिभेदाच्चतुर्विधम् ॥३६॥

यदा तु संकल्पविकल्पकृत्यं तदा भवेत्तन्मन इत्यभिख्यम् ।
स्याद्बुद्धिसंज्ञं च यदा प्रवेत्ति सुनिश्चितं संशयहीनरूपम् ॥३७॥

अनुसंधानरूपं तच्चित्तं च परिकीर्तितम् । अहंकृत्यात्मवृत्त्या तु तदाहंकारतां गतम् ॥३८॥
तेषां रजोंशैर्जातानि क्रमात्कर्मेन्द्रियाणि च । प्रत्येकं मिलितैस्तैस्तु प्राणो भवति पंचधा ॥३९॥
हृदि प्राणो गुदेऽपानो नाभिस्थस्तु समानकः । कंठदेशेऽप्युदानः स्याद्व्यानः सर्वशरीरगः ॥४०॥
ज्ञानेन्द्रियाणि पंचैव पंच कर्मेन्द्रियाणि च । प्राणादिपंचक चैव धिया च सहितं मनः ॥४१॥
एतत्सूक्ष्मं शरीरं स्यान्मम लिंगं यदुच्यते । तत्र या प्रकृतिः प्रोक्ता सा राजन्द्विविधा स्मृता ॥
सत्त्वात्मिका तु माया स्यादविद्यागुणमिश्रिता । स्वाश्रयं या तु संरक्षेत्सा मायेति निगद्यते ॥४३॥
तस्या यत्प्रतिबिम्बं स्याद्बिम्बभूतस्य चेशितुः । स ईश्वरः समाख्यातः स्वाश्रयज्ञानवान्परः ॥४४॥
सर्वज्ञः सर्वकर्ता च सर्वानुग्रहकारकः । अविद्यायां तु यत्किंचित्प्रतिबिम्बं नगाधिप ॥४५॥
तदेव जीवसंज्ञं स्यात्सर्वदुःखाश्रयं पुनः । द्वयोरपीह संप्रोक्तं देहत्रयमविद्यया ॥४६॥
देहत्रयाभिमानाच्चाप्यभून्नामत्रयं पुनः । प्राज्ञस्तु कारणात्मा स्यात्सूक्ष्मदेही तु तैजसः ॥
स्थूलदेही तु विश्वाख्यस्त्रिविधः परिकीर्तितः । एवमीशोऽपि संप्रोक्त ईशसूत्रविराट्पदैः ॥४८॥
प्रथमो व्यष्टिरूपस्तु समष्ट्यात्मा परः स्मृताः । स हि सर्वेश्वरः साक्षाज्जीवानुग्रहकाम्यया ॥४९॥
करोति विविधं विश्वं नामभोगाश्रयं पुनः । मच्छक्तिप्रेरितो नित्यं मयि राजन्प्रकल्पितः ॥५०॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

देव्युवाच

मन्मायाशक्तिसंक्लृप्तं जगत्सर्वं चराचरम् । सापि मत्तः पृथङ्माया नास्त्येव परमार्थतः ॥१॥
व्यवहारदृशा सेयं विद्या मायेति विश्रुता । तत्त्वादृष्ट्या तु नास्त्येव तत्त्वमेवास्ति केवलम् ॥२॥
साहं सर्वं जगत्सृष्ट्वा तदंतः प्रविशाम्यहम् । मायाकर्मादिसहिता गिरे प्राणपुरःसरा ॥३॥
लोकान्तरगतिर्नो चेत्कथं स्यादिति हेतुना । यथा यथा भवंत्येव मायाभेदास्तथा तथा ॥४॥
उपाधिभेदाद्भिन्नाऽहं घटाकाशादयो यथा । उच्चनीचादिवस्तूनि भासयन्भास्करः सदा ॥५॥
न दष्यति तथैवाहं दोषैर्लिप्ता कदापि न । मयि बुद्धियादिकर्तृत्वं मध्यस्यैवापरे जनाः ॥६॥
वदंति चात्मा कर्मेति विमूढा न सुबुद्धयः । अज्ञानभेदतस्तद्वन्मायाया भेदतस्तथा ॥७॥
जीवेश्वरविभागश्च कल्पितो माययैव तु । घटाकाशमहाकाशविभागः कल्पितो यथा ॥८॥
तथैव कल्पितो भेदो जीवात्मपरमात्मनोः । यथा जीवबहुत्वं च माययैव न च स्वतः ॥९॥
तथेश्वरबहुत्वं च मायया न स्वभावतः । देहेन्द्रियसंघात च वासनाभेदभेदिता ॥१०॥
अविद्या जीवभेदस्य हेतुर्नान्यः प्रकीर्तितः । गुणानां वासनाभेदभेदिता या धराधर ॥११॥
माया सा परभेदस्य हेतुर्नान्यः कदाचन । मयि सर्वमिदं प्रोतमोतं च धरणीधर ॥१२॥
ईश्वरोऽहं च सूत्रात्मा विराड्रात्माहमस्मि च । ब्रह्माहं विष्णुरुद्रौ च गौरी ब्राह्मी च वैष्णवी ॥१३॥
सूर्योऽहं तारकाश्चाहं तारकेशस्तथाऽस्म्यहम् । पशुपक्षिस्वरूपाहं चांडालोऽहं च तस्करः ॥१४॥
व्याधोऽहं क्रूरकर्माहं सत्कर्माहं महाजनः । स्त्रीपुन्नपुंसकाकारोऽप्यहमेव न संशयः ॥१५॥
यच्च किंचित्क्वचिद्वस्तु दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । अंतर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्याहं सर्वदा स्थिता ॥१६॥
न तदस्ति मया त्यक्तं वस्तु किंचिच्चराचरम् । यद्यस्ति चेत्तच्छून्यं स्याद्वंध्यापुत्रोपमं हि तत् ॥१७॥
रज्जुर्यथा सर्पमालाभेदैरेका विभाति हि । तथैवेशादिरूपेण भाम्यहं नात्र संशयः ॥१८॥
वधिष्ठानातिरेकेण कल्पितं तन्न भासते । तस्मान्मत्सत्तयैवैतत्सत्तावन्नान्यथा भवेत् ॥१९॥

हिमालय उवाच

यथा वदसि देवेशि समष्ट्यात्मवपुस्त्विदम् । तथैव द्रष्टुमिच्छामि यदि देवि कृपामयी ॥२०॥

व्यास उवाच

इति तस्य वचः श्रुत्वा सर्वे देवाः सविष्णवः । ननंदुर्मुदितात्मानः पूजयंतश्च तद्वचः ॥२१॥
अथ देवमतं ज्ञात्वा भक्तकामदुघा शिवा । अदर्शयन्निजं रूपं भक्तकामप्रपूरणी ॥२२॥
अपश्यंस्ते महादेव्या विराड्रूपं परात्परम् । द्यौर्मस्तकं भवेद्यस्य चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥२३॥

दिशः श्रोत्रे वचो वेदाः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः । विश्वं हृदयमित्याहुः पृथिवी जघनं स्मृतम् ॥२४॥
नभस्तलं नाभिसरो ज्योतिश्चक्रमुरःस्थलम् । महर्लोकस्तु ग्रीवा स्याज्जनलोको मुखं स्मृतम् ॥२५॥
तपोलोको रराटिस्तु सत्यलोकादधः स्थितः । इंद्रादयो बाहवः स्युः शब्दः श्रोत्रं महेशितुः ॥२६॥
नासत्यदस्रौ नासे स्तो गन्धः प्राणं स्मृतो बुधैः । मुखमग्निः समाख्यातो दिवारात्री च पक्ष्मणी ॥२७॥
ब्रह्मस्थानं भ्रूविजृम्भोऽप्यापस्तालुः प्रकीर्तिताः । रसो जिह्वा समाख्याता यमा दंष्ट्राः प्रकीर्तिताः॥२८॥
दंताः स्नेहकला यस्य हासो माया प्रकीर्तिता । सर्गस्त्वपांगमोक्षः स्याद्‍व्रीडोर्ध्वोष्ठो महेशितुः ॥२९॥
लोभः स्यादधरोष्ठोऽस्या धर्ममार्गस्तु पृष्ठभूः । प्रजापतिश्च मेढ्रं स्याद्यः स्रष्टा जगतीतले ॥३०॥
कुक्षिः समुद्रा गिरयोऽस्थीनि देव्या महेशितुः । नद्यो नाड्यः समाख्याता वृक्षाः केशाः प्रकीर्तिताः ॥
कौमारयौवनजरावयोऽस्या गतिरुत्तमा । बलाहकास्तु केशाः स्युः संध्ये ते वाससी विभोः ॥३२॥
राजञ्छ्रीजगदंबायाश्चंद्रमास्तु मनः स्मृतः । विज्ञानशक्तिस्तु हरी रुद्रोऽन्तःकरणं स्मृतम् ॥३३॥
अश्वादिजातयः सर्वाः श्रोणिदेशे स्थिता विभोः । अतलादिमहालोकाः कट्यधोभागतां गताः ॥३४॥
एतादृशं महारूपं ददृशुः सुरपुंगवाः । ज्वालमालासहस्राढ्यं लेलिहानं च जिह्वया ॥३५॥
दंष्ट्राकटकटारावं वमंतं वह्निमक्षिभिः । नानायुधधरं वीरं ब्रह्मक्षत्रौदनं च यत् ॥३६॥
सहस्रशीर्षनयनं सहस्रचरणं तथा । कोटिसूर्यप्रतीकाशं विद्युत्कोटिसमप्रभम् ॥३७॥
भयंकरं महाघोरं हृदक्ष्णोस्त्रासकारकम् । ददृशुस्ते सुराः सर्वे हाहाकारं च चक्रिरे ॥३८॥
विकंपमानहृदया मूर्च्छामापुर्दुरत्ययाम् । स्मरणं च गतं तेषां जगदंबेयमित्यपि ॥३९॥
अथ ते ये स्थिता वेदाश्चतुर्दिक्षु महाविभोः । बोधयामासुरत्युग्रं मूर्छांतो मूर्च्छितान्सुरान ॥४०॥
अत ते धैर्यमालंव्य लब्ध्वा च श्रुतिमुत्तमाम् । प्रेमाश्रुपूर्णनयना रुद्धकंठास्तु निर्जराः ॥४१॥

बाष्पगद्गदया वाचा स्तोतुं समुप चक्रिरे ।

देवा ऊचुः

अपराधं क्षमस्वांब पाहि दीनांस्त्वदुद्भवान् ॥४२॥

कोपं संहर देवेशि सभया रूपदर्शनात् । का ते स्तुतिः प्रकर्तव्या पामरैर्निर्जरैरिह ॥४३॥
स्वस्याप्यज्ञेय एवासौ यावान्यश्च स्वविक्रमः । तदर्वाग्जायमानानां कथं स विषयो भवेत् ॥४४॥
नमस्ते भुवनेशानि नमस्ते प्रणवात्मिके । सर्ववेदान्तसंसिद्धे नमो ह्रींकारमूर्तये ॥४५॥
यस्मादग्निः समुत्पन्नो यस्मात्सूर्यश्च चंद्रमाः । यस्मादोषधयः सर्वास्तस्मै सर्वात्मने नमः ॥४६॥
यस्माच्च देवाः संभूताः साध्याः पक्षिण एव च । पशवश्च मनुष्याश्च तस्मै सर्वात्मने नमः ॥४७॥
प्राणापानौ व्रीहियवौ तपः श्रद्धा ऋतं तथा । ब्रह्मचर्यं विधिश्चैव यस्मात्तस्मै नमो नमः ॥४८॥

सप्त प्राणार्चिषो यस्मात्समिधः सप्त एव च । होमाः सप्त तथा लोकास्तस्मै सर्वात्मने नमः ॥४९॥
यस्मात्समुद्रा गिरयः सिंधवः प्रचरंति च । यस्मादोषधयः सर्वा रसास्तस्मै नमोनमः ॥५०॥
यस्माद्यज्ञः समुद्भूतो दीक्षा यूपश्च दक्षिणा । ऋचो यजूंषि सामानि तस्मै सर्वात्मने नमः ॥५१॥
नमः पुरस्तात्पृष्ठे च नमस्ते पार्श्वयोर्द्वयोः । अध ऊर्ध्वं चतुर्दिक्षु मातर्भूयो नमोनमः ॥५२॥
उपसंहर देवेशि रूपमेतदलौकिकम् । तदेव दर्शयास्माकं रूपं सुन्दरसुन्दरम् ॥५३॥

व्यास उवाच

इति भीतान्सुरान्दृष्ट्वा जगदंबा कृपार्णवा । संहृत्य रूपं घोरं तद्दर्शयामास सुन्दरम् ॥५४॥
पाशांकुशवराभीतिधरं सर्वांगकोमलम् । करुणापूर्णनयनं मंदस्मितमुखांबुजम् ॥५५॥
दृष्ट्वा तत्सुन्दरं रूपं तदा भीतिविवर्जिताः । शांतचित्ताः प्रणेमुस्ते हर्षगद्गदनिःस्वनाः ॥५६॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥३३॥

अथ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः

देव्युवाच

क्व यूयं मंदभाग्या वै क्वेदं रूपं महाद्भुतम् । तथापि भक्तवात्सल्यादीदृशं दर्शितं मया ॥१॥
न वेदाध्ययनैर्योगैर्न दानैस्तपसेज्यया । रूपं द्रष्टुमिदं शक्यं केवलं मत्कृपां विना ॥२॥
प्रकृतं शृणु राजेंद्र परमात्माऽत्र जीवताम् । उपाधियोगात्संप्राप्तः कर्तृत्वादिकमप्युत ॥३॥
क्रियाः करोति विविधा धर्माधर्मैकहेतवः । नानायोनीस्ततः प्राप्य सुखदुःखैश्च युज्यते ॥४॥
पुनस्तत्संस्कृतिवशान्नानाकर्मरतः सदा । नानादेहान्समाप्नोति सुखदुःखैश्च युज्यते ॥५॥
घटीयंत्रवदेतस्य न विरामः कदापि हि । अज्ञानमेव मूलं स्यात्ततः कामः क्रियास्ततः ॥६॥
तस्मादज्ञाननाशाय यतेत नियतं नरः । एतद्धि जन्मसाफल्यं यदाऽज्ञानस्य नाशनम् ॥७॥
पुरुषार्थसमाप्तिश्च जीवन्मुक्तदशाऽपि च । अज्ञाननाशने शक्ता विद्यैव तु पटीयसी ॥८॥
न कर्म तज्जं नोपास्तिविरोधाभावतो गिरे । प्रत्युताशाऽज्ञाननाशे कर्मणा नैव भाव्यताम् ॥९॥
अनर्थदानि कर्माणि पुनः पुनरुशंति हि । ततो रागस्ततो दोषस्ततोऽनर्थो महान्भवेत् ॥१०॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ज्ञानं संपादयेन्नरः । कुर्वन्नेवेह कर्माणीत्यतः कर्माप्यवश्यकम् ॥११॥
ज्ञानादेव हि कैवल्यमतः स्यात्तत्समुच्चयः । सहायतां व्रजेत्कर्म ज्ञानस्य हितकारि च ॥१२॥
इति केचिद्वदंत्यत्र तद्विरोधान्न संभवेत् । ज्ञानाद्धृद्ग्रंथिभेदः स्याद्धृद्ग्रंथौ कर्मसंभवः ॥१३॥
योगपद्यं न संभाव्यं विरोधात्तु ततस्तयोः । तमःप्रकाशयोर्यद्वद्यौगपद्यं न संभवि ॥१४॥

तस्मात्सर्वाणि कर्माणि वैदिकानि महामते । चित्तशुद्ध्यर्थमेव स्युस्तानि कुर्यात्प्रयत्नतः ॥१५॥
शमो दमस्तितिक्षा च वैराग्यं सत्त्वसंभवः । तावत्पर्यन्तमेव स्युः कर्माणि न ततः परम् ॥१६॥
तदंते चैव संन्यस्य संश्रयेद्गुरुमात्मवान् । श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठं च भक्त्या निर्व्याजया पुनः ॥१७॥
वेदान्तश्रवणं कुर्यान्नित्यमेवमतंद्रितः । तत्त्वमस्यादिवाक्यस्य नित्यमर्थं विचारयेत् ॥१८॥
तत्त्वमस्यादिवाक्यं तु जीवब्रह्मैक्यबोधकम् । ऐक्ये ज्ञाते निर्भयस्तु मद्रूपो हि प्रजायते ॥१९॥
पदार्थावगतिः पूर्वं वाक्यार्थावगतिस्ततः । तत्पदस्य च वाक्यार्थो गिरेऽहं परिकीर्तितः ॥२०॥
त्वंपदस्य च वाच्यार्थो जीव एव न संशयः । उभयोरैक्यमसिना पदेन प्रोच्यते बुधैः ॥२१॥
वाच्यार्थयोर्विरुद्धत्वादैक्यं नैव घटेत ह । लक्षणातः प्रकर्तव्या तत्त्वमोःश्रुतिसंस्थयोः ॥२२॥
चिन्मात्रं तु तयोर्लक्ष्यं तयोरैक्यस्य संभवः । तयोरैक्यंतथा ज्ञात्वा स्वाभेदेनाद्वयो भवेत् ॥२३॥
देवदत्तः स एवायमितिवल्लक्षणा स्मृता । स्थूलादिदेहरहितो ब्रह्म संपद्यते नरः ॥२४॥
पञ्चीकृतमहाभूतसंभूतः स्थूलदेहकः । भोगालयो जराव्याधिसंयुतः सर्वकर्मणाम् ॥२५॥
मिथ्याभूतोऽयमाभाति स्फुटं मायामयत्वतः । सोऽयं स्थूल उपाधिः स्यादात्मनो मे नगेश्वर ॥२६॥
ज्ञानकर्मेन्द्रिययुतं प्राणपञ्चकसंयुतम् । मनोबुद्धियुतं चैतत्सूक्ष्मं तत्कवयो विदुः ॥२७॥
अपञ्चीकृतभूतोत्थं सूक्ष्मदेहोऽयमात्मनः । द्वितीयोऽयमुपाधिः स्यात्सुखादेरवबोधकः ॥२८॥
अनाद्यनिर्वाच्यमिदमज्ञानं तु तृतीयकः । देहोऽयमात्मनो भाति कारणात्मा नगेश्वर ॥२९॥
उपाधिविलये जाते केवलात्माऽवशिष्यते । देहत्रये पञ्चकोशा अन्तःस्थाः सन्ति सर्वदा ॥३०॥
तं च कोशपरित्यागे ब्रह्मपुच्छं हि लभ्यते । नेतिनेतीत्यादिवाक्यैर्मम रूपं यदुच्यते ॥३१॥

न जायते म्रियते तत्कदाचिन्नायं भूत्वा न बभूव कश्चित् ।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥३२॥

हतं चेन्मन्यते हंतुर्हतश्चेन्मन्यते हतम् । उभौ तौ न विजानीतौ नायं हंति न हन्यते ॥३३॥

अणोरणीयान्महतो महीयानात्माऽस्य जंतोर्निहितो गुहायाम् ।
तमक्रतुः पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमस्य ॥३४॥

आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु । बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनःप्रग्रहमेव च ॥३५॥
इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान् । आत्मेंद्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥३६॥
यस्त्वविद्वान्भवति चामनस्कश्च सदाऽशुचिः । न तत्पदमवाप्नोति संसारं चाधिगच्छति ॥३७॥
यस्तु ज्ञानवान्भवति समनस्कः सदा शुचिः । स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥३८॥
विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः । सोऽध्वनः पारमाप्नोति मदीयं यत्परं पदम् ॥३९॥

इत्थं श्रुत्या च मत्या च निश्चित्यात्मानमात्मना । भावयेन्मामात्मरूपां निदिध्यासनतोऽपि च ॥४०॥
योगवृत्तेः पुरा स्वस्मिन्भावयेदक्षरत्रयम् । देवीप्रणवसंज्ञस्य ध्यानार्थं मन्त्रवाच्ययोः ॥४१॥
हकारः स्थूलदेहः स्याद्रकारः सूक्ष्मदेहकः । ईकारः कारणात्मासौ ह्रींकारोऽहं तुरीयकम् ॥४२॥
एवं समष्टिदेहेऽपि ज्ञात्वा बीजत्रयं क्रमात् । समष्टिव्यष्ट्योरेकत्वं भावयेन्मतिमान्नरः ॥४३॥
समाधिकालात्पूर्वं तु भावयित्वैवमादृतः । ततो ध्यायेन्निलीनाक्षो देवीं मां जगदीश्वरीम् ॥४४॥
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यंतरचारिणौ । निवृत्तविषयाकांक्षो वीतदोषो विमत्सरः ॥४५॥
भक्त्यानिर्व्याजया युक्तो गुहायां निःस्वने स्थले । हकारं विश्वमात्मानं रकारे प्रविलापयेत् ॥४६॥
रकारं तैजसं देवमीकारे प्रविलापयेत् । ईकारं प्राज्ञमात्मानं ह्रींकारे प्रविलापयेत् ॥४७॥
वाच्यवाचकताहीनं द्वैतभावविवर्जितम् । अखंडं सच्चिदानन्दं भावयेत्तच्छिखांतरे ॥४८॥
इति ध्यानेन मां राजन्साक्षात्कृत्य नरोत्तमः । मद्रूप एव भवति द्वयोरप्येकता यतः ॥४९॥
योगयुक्त्याऽनया दृष्ट्वा मामात्मानं परात्परम् । अज्ञानस्य स कार्यस्य तत्क्षणे नाशको भवेत् ॥५०॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥३४॥

अथ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

हिमालय उवाच

योगं वद महेशानि सांगं संवित्प्रदायकम् । कृतेन येन योग्योऽहं भवेयं तत्त्वदर्शने ॥१॥

श्रीदेव्युवाच

न योगो नभसः पृष्ठे न भूमौ न रसातले । ऐक्यं जीवात्मनोराहुर्योगं योगविशारदाः ॥२॥
तत्प्रत्यूहाः षडाख्याता योगविघ्नकरानघ । कामक्रोधौ लोभमोहौ मदमात्सर्यसंज्ञकौ ॥३॥
योगांगैरेव भित्त्वा तान्योगिनो योगमाप्नुयुः । यमं नियममासनप्राणायामौ ततः परम् ॥४॥
प्रत्याहारं ध्यानाख्यं धारणां सार्धं समाधिना । अष्टांगान्याहुरेतानि योगिनां योगसाधने ॥५॥
अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दयाऽऽर्जवम् । क्षमा धृतिर्मिताहारः शौचं चेति यमा दश ॥६॥
तपः संतोष आस्तिक्यं दानं देवस्य पूजनम् । सिद्धांतश्रवणं चैव ह्रीर्मतिश्च जपो हुतम् ॥७॥
दशैते नियमाः प्रोक्ता मया पर्वतनायक । पद्मासनं स्वस्तिकं च भद्रं वज्रासनं तथा ॥८॥
वीरासनमिति प्रोक्तं क्रमादासनपंचकम् । ऊर्वोरुपरि विन्यस्य सम्यक्पादतले शुभे ॥९॥
अंगुष्ठौ च निबध्नीयाद्धस्ताभ्यां व्युत्क्रमात्ततः । पद्मासनमिति प्रोक्तं योगिनां हृदयङ्गमम् ॥१०॥
जानूर्वोरंतरे सम्यक्कृत्वा पादतले शुभे । ऋजुकायो विशेद्योगी स्वस्तिकं तत्प्रचक्षते ॥११॥

सीवन्याः पार्श्वयोर्न्यस्य गुल्फयुग्मं सुनिश्चितम् । वृषणाधः पादपार्ष्णी पार्ष्णिभ्यां परिबन्धयेत् ॥१२॥
भद्रासनमिति प्रोक्तं योगिभिः परिपूजितम् । ऊर्वोः पादौ क्रमान्न्यस्य जान्वोः प्रत्यङ्मुखांगुली ॥
करौ विदध्यादाख्यातं वज्रासनमनुत्तमम् । एकं पादमधः कृत्वा विन्यस्योरुं तथोत्तरे ॥१४॥
ऋजुकायो विशेद्योगी वीरासनमितीरितम् । इडयाऽऽकर्षयेद्वायुं बाह्यं षोडशमात्रया ॥१५॥
धारयेत्पूरितं योगी चतुःषष्ट्या तु मात्रया । सुषुम्नामध्यगं सम्यग्द्वात्रिंशन्मात्रया शनैः ॥१६॥
नाड्या पिङ्गलया चैव रेचयेद्योगवित्तमः । प्राणायाममिमं प्राहुर्योगशास्त्रविशारदाः ॥१७॥
भूयो भूयः क्रमात्तस्य बाह्यमेवं समाचरेत् । मात्रावृद्धिक्रमेणैव सम्यग्द्वादश षोडश ॥१८॥
जपध्यानादिभिः सार्धं सगर्भं तं विदुर्बुधाः । तदपेतं विगर्भं च प्राणायामं परे विदुः ॥१९॥
क्रमादभ्यस्यतः पुंसो देहे स्वेदोद्गमोऽधमः । मध्यमः कंपसंयुक्तो भूमित्यागः परो मतः ॥२०॥
उत्तमस्व गुणावाप्तिर्यावच्छी लनमिष्यते । इन्द्रियाणां विचरतां विषयेषु निरर्गलम् ॥२१॥
बलादाहरणं तेभ्यः प्रत्याहारोऽभिधीयते । समाहितेन मनसा चैतन्यांतरवर्तिना ॥२२॥
आत्मन्यभीष्टदेवानां ध्यानं ध्यानमिहोच्यते । अङ्गुष्ठगुल्फजानूरुमूलाधार्लिंगनाभिषु ॥२३॥
हृद्ग्रीवाकंठदेशेषु लंबिकायां ततो नसि । भ्रूमध्ये मस्तके मूर्ध्नि द्वादशांते यथाविधि ॥२४॥
धारणं प्राणमरुतो धारणेति विविद्यते । सयत्वभावना नित्यं जीवात्मपरमात्मनोः ॥२५॥
समाधिमाहुर्मुनयः प्रोक्तमष्टांगलक्षणम् । इदानीं कथये तेऽहं मंत्रयोगमनुत्तमम् ॥२६॥
विश्वं शरीरमित्युक्तं पञ्चभूतात्मकं नग । चन्द्रसूर्याग्नितेजोभिर्जीवब्रह्मैक्यरूपकम् ॥२७॥
तिस्रः कोटचस्तदर्धेन शरीरे नाडचो मताः । तासु मुख्या दश प्रोक्तास्ताभ्यस्तिस्रो व्यवस्थिताः ॥
प्रधाना मेरुदण्डेऽत्र चन्द्रसूर्याग्निरूपिणी । इडा वामे स्थिता नाडी शुभ्रा तु चन्द्ररूपिणी ॥२९॥
शक्तिरूप तु सा नाडी साक्षादमृतविग्रहा । दक्षिणे या पिंगलाख्या पूंरूपा सूर्याविग्रहा ॥३०॥
सर्वतेजोमयी सा तु सूषुम्ना वह्निरूपिणी । तस्या मध्ये विचित्राख्ये इच्छाज्ञानक्रियात्मकम् ॥३१॥
मध्ये स्वयं भूलिंग तु कोटिसूर्यसमप्रभम् । तदूर्ध्वं मायाबीजं तु हरात्मा बिंदुनादकम् ॥३२॥
तदूर्ध्वं तु शिखाकारा कुंडली हेमविग्रहा । देव्यात्मिका तु सा प्रोक्ता मदभिन्ना नगाधिप ॥३३॥
तद्वाह्ये रक्तरूपाभं वादिसांतचतुर्दलम् । द्रुतहेमसमप्रख्यं पद्मं तत्र विचिंतयेत् ॥३४॥
तदूर्ध्वं त्वनलप्रख्यं षड्दलं हीरकप्रभम् । बादिलांतषड्वर्णेन स्वाधिष्ठानमनुत्तमम् ॥३५॥
मूलमाधारषट्कोणं मूलाधारं ततो विदुः । स्वशब्देन परं लिंगं स्वाधिष्ठानं ततो विदुः ॥३६॥
तदूर्ध्वं नाभिदेशे तु मणिपूरं महाप्रभम् । मेघाभं विद्युदाभं च बहुतेजोमयं ततः ॥३७॥
मणिवद्भिन्नं तत्पद्मं मणिपद्मं तथोच्यते । दशभिश्च दलैर्युक्तं डादिफांताक्षरान्वितम् ॥३८॥
विष्णुनाधिष्ठितं पद्मं विष्ण्वालोकनकारणम् । तदूर्ध्वेऽनाहतं पद्ममुद्यदादित्यसन्निभम् ॥३९॥

छायातपो यथा स्वच्छे विविक्तो तद्वदेव हि । मम लोके भवेज्ज्ञानं द्वैतभावविवर्जितम् ॥३५॥
यस्तु वैराग्यवानेव ज्ञानहीनो म्रियेत चेत् । ब्रह्मलोके वसेन्नित्यं यावत्कल्पं ततः परम् ॥३६॥
शुचीनां श्रीमतां गेहे भवेत्तस्य जनिः पुनः । करोति साधनं पश्चात्ततो ज्ञानं हि जायते ॥३७॥
अनेकजन्मभी राजञ्ज्ञानं स्यान्नैकजन्मना । ततः सर्वप्रयत्नेन ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् ॥३८॥
नोचेन्महान्विनाशः स्याज्जन्मैतद्दुर्लभं पुनः । तत्रापि प्रथमे वर्णे वेदप्राप्तिश्च दुर्लभा ॥३९॥
शमादिषट्कसंपत्तिर्योगसिद्धिस्तथैव च । तथोत्तमगुरुप्राप्तिः सर्वमेवात्र दुर्लभम् ॥४०॥
तथेंद्रियाणां पटुता संस्कृततत्वं तनोस्तथा । अनेकजन्मपुण्यैस्तु मोक्षेच्छा जायते ततः ॥४१॥
साधने सफलेऽप्येवं जायमानेऽपि यो नरः । ज्ञानार्थं नैव यतते तस्य जन्म निरर्थकम् ॥४२॥
तस्माद्राजन्यथाशक्त्या ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् । पदे पदेऽश्वमेधस्य फलमाप्नोति निश्चितम् ॥४३॥
घृतमिव पयसि निगूढं भूते भूते च वसति विज्ञानम् । सततं मंथयितव्यं मनसा मंथानभूतेन ॥४४॥
ज्ञानं लब्ध्वा कृतार्थः स्यादिति वेदांतडिंडिमः । सर्वमुक्तं समासेन किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥४५॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥३७॥

अथाष्टत्रिंशोऽध्यायः

हिमालय उवाच

कति स्थानानि देवेशि द्रष्टव्यानि महीतले । मुख्यानि च पवित्राणि देवीप्रियतमानि च ॥१॥
व्रतान्यपि तथा यानि तुष्टिदान्युत्सवा अपि । तत्सर्वं वद मे मातः कृतकृतयो यतो नरः ॥२॥

श्रीदेव्युवाच

सर्वं दृश्यं मम स्थानं सर्वे काला व्रतात्मकाः । उत्सवाः सर्वकालेषु यतोऽहं सर्वरूपिणी ॥३॥
तथापि भक्तवात्सल्यात्किंचित्किंचिदथोच्यते । शृणुष्वावहितो भूत्वा नगराज वचो मम ॥४॥
कोलापुरं महास्थानं यत्र लक्ष्मीः सदा स्थिता । मातुः पुरं द्वितीयं च रेणुकाधिष्ठितं परम् ॥५॥
तुलजापुरं तृतीयं स्यात्सप्तशृङ्गं एव च । हिंगुलाया महास्थानं ज्वालामुख्यास्तथैव च ॥६॥
शाकंभर्याः परं स्थानं भ्रामर्याः स्थानमुत्तमम् । श्रीरक्तदन्तिकास्थानं दुर्गास्थानं तथैव च ॥७॥
विंध्याचलनिवासिन्याः स्थानं सर्वोत्तमोत्तमम् । अन्नपूर्णामहास्थानं काञ्चीपुरमनुत्तमम् ॥८॥
भीमादेव्याः परं स्थानं विमलास्थानमेव च । श्रीचन्द्रलामहास्थानं कौशिमीस्थानमेव च ॥९॥
नीलाम्बायाः परं स्थानं नीलपर्वतमस्तके । जांबूनदेश्वरीस्थानं तथा श्रीनगरं शुभम् ॥१०॥
गुह्यकाल्या महास्थानं नेपाले यत्प्रतिष्ठितम् । मीनाक्ष्याः परमं स्थानं यच्च प्रोक्तं चिदम्बरे ॥११॥

वेदारण्यं महास्थानं सुन्दर्या समधिष्ठितम् । एकांबरं महास्थानं पराशक्त्या प्रतिष्ठितम् ॥१२॥
मदालसा परं स्थानं योगेश्वर्यास्तथैव च । तथा नीलसरस्वत्याः स्थानं चीनेषु विश्रुतम् ॥१३॥
वैद्यनाथे तु बगलास्थानं सर्वोत्तमं मतम् । श्रीमच्छ्रीभुवनेश्वर्या मणिद्वीपं मम स्मृतम् ॥१४॥
श्रीमत्त्रिपुरभैरव्याः कामाख्यायोनिमण्डलम् । भूमण्डले क्षेत्ररत्नं महामायाधिवासितम् ॥१५॥
नातः परतरं स्थानं क्वचिदस्ति धरातले । प्रतिमासं भवेद्देवी यत्र साक्षाद्रजस्वला ॥१६॥
तत्रत्या देवताः सर्वा पर्वतात्मकतां गताः । पर्वतेषु वसंत्येव महत्यो देवताः अपि ॥१७॥
तत्रत्या पृथिवी सर्वा देवीरूपा स्मृता बुधैः । नातः परतरं स्थानं कामाख्यायोनिमण्डलात् ॥१८॥
गायत्र्याश्च परं स्थानं श्रीमत्पुष्करमीरितम् । अमरेशे चण्डिका स्यात्प्रभासे पुष्करेक्षिणी ॥१९॥
नैमिषे तु महास्थाने देवी सा लिंगधारिणी । पुरुहूता पुष्कराक्षे आषाढी च रतिस्तथा ॥२०॥
चण्डमुंडोमहास्थाने दण्डिनी परमेश्वरी । भारभूतौ भवेद्भूतिर्नाकुले नकुलेश्वरी ॥२१॥
चन्द्रिका तु हरिश्चन्द्रे श्रीगिरौ शांकरी स्मृता । जप्येश्वरे त्रिशूला स्यात्सूक्ष्मा चाम्रातकश्वरे ॥२२॥
शिवाणी तु महाकाले शर्वाणी मध्यमाभिधे । केदाराख्ये महाक्षेत्रे देवी सा मार्गदायिनी ॥२३॥
भैरवाख्ये भैरवी सा गयायां मंगला स्मृता । स्थाणुप्रिया कुरुक्षेत्रे स्वायंभुव्यपि नाकुले ॥२४॥
कनखले भवेदुग्रा विश्वेशी विमलेश्वरे । अट्टहासे महानन्दा महेन्द्रे तु महांतका ॥२५॥
भीमे भीमेश्वरी प्रोक्ता स्थाने वस्त्रापथे पुनः । भवानी शांकरी प्रोक्ता रुद्राणी त्वर्धकोटिके ॥२६॥
अबिमुक्ते विशालाक्षी महाभागा महालये । गोकर्णे भद्रकर्णी स्याद्भद्रा स्याद्भद्रकर्णके ॥२७॥
उत्पलाक्षी सुवर्णाक्षे स्थाण्वीशा स्थाणुसंज्ञिके । कमलालये तु कमला प्रचण्डा छगलंडके ॥२८॥
कुरण्डले त्रिसंध्या स्यान्माकोटे मुकुटेश्वरी । मंडलेशे शांडकी स्यात्काली कालंजरे पुनः ॥२९॥
शंकुकर्णे ध्वनिः प्रोक्ता स्थूला स्यात्स्थूलकेश्वरी । ज्ञानिनां हृदयांभोजे हृल्लेखा परमेश्वरी ॥३०॥
प्रोक्तानीमानि स्थानानि देव्याः प्रियतमानि च । तत्तत्क्षेत्रस्य माहात्म्यं श्रुत्वा पूर्वं नगोत्तम ॥३१॥
तदुक्तेन विधानेन पश्चाद्देवी प्रपूजयेत् । अथवा सर्वक्षेत्राणि काश्यां संति नगोत्तम ॥३२॥
तत्र चैव वसेन्नित्यं देवीभक्तिपरायणः । तानि स्थानानि संपश्यञ्जपन्देवी निरन्तरम् ॥३३॥
ध्यायंस्तच्चरणांभोजं मुक्तो भवति बंधनात् । इमानि देवीनामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥३४॥
भस्मीभवंति पापानि तत्क्षणान्नग सत्वरम् । श्राद्धकाले पठेदेतान्यमलानि द्विजाग्रतः ॥३५॥
मुक्तास्तत्पितरः सर्वे प्रयांति परमां गतिम् । अधुना कथयिष्यामि व्रतानि तव सुव्रत ॥३६॥
नारीभिश्च नरैश्चैव कर्तव्यानि प्रयत्नतः । व्रतमनन्ततृतीयाख्यं रसकल्याणि व्रतम् ॥३७॥
आर्द्रानन्दकरं नाम्ना तृतीयाया व्रतं च यत् । शुक्रवारव्रतं चैव तथा कृष्णचतुर्दशी ॥३८॥
भौमवारव्रतं चैव प्रदोषव्रतमेव च । यत्र देवो महादेवो देवीं संस्थाप्य विष्टर ॥३९॥

अहमेव स साऽहं वै निश्चितं विद्धि पर्वत । मद्दर्शनं तु तत्र स्याद्यत्र ज्ञानी स्थितो मम ॥१७॥
नाहं तीर्थे न कैलासे वैकुंठे वा न कर्हिचित् । वसामि किंतु मज्ज्ञानिहृदयाम्भोजमध्यमे ॥१८॥
मत्पूजाकोटिफलदं सकृन्मज्ज्ञानिनोऽर्चनम् । कुलं पवित्रं तस्यास्ति जननी कृतकृत्यका ॥१९॥
विश्वम्भरा पुण्यवती चिल्लयो यस्य चेतसः । ब्रह्मज्ञानं तु यत्पृष्टं त्वय पर्वतसत्तम ॥२०॥
कथितं तन्मया सर्वं नातो वक्तव्यमस्ति हि । इदं ज्येष्ठाय पुत्राय भक्तियुक्ताय शीलिने ॥२१॥
शिष्याय च यथोक्ताय वक्तव्यं नान्यथा क्वचित् । यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ॥२२॥
तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशंते महात्मनः । येनोपदिष्टा विद्येयं स एव परमेश्वरः ॥२३॥
यस्यायं सुकृतं कर्तुमसमर्थस्ततो ऋणी । पित्रोरप्यधिकः प्रोक्तो ब्रह्मजन्मप्रदायकः ॥२४॥
पितृजातं जन्म नष्टं नेत्थं जातं कदाचन । तस्मै न द्रुह्येदित्यादि निगमोऽप्यवदन्नग ॥२५॥
तस्माच्छास्त्रस्य सिद्धांतो ब्रह्मदाता गुरुः परः । शिवे रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न शंकरः ॥२६॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन श्रीगुरुं तोषयेन्नग । कायेन मनसा वाचा सर्वदा तत्परो भवेत् ॥२७॥
अन्यथा तु कृतघ्नः स्यात्कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः । इंद्रेणाथर्वणायोक्ता शिरश्छेदप्रतिज्ञया ॥२८॥
अश्विभ्यां कथने तस्य शिरश्छिन्नं च वज्रिणा । अश्वीयं तच्छिरो नष्टं दृष्ट्वा वैद्यौ सुरोत्तमौ ॥२९॥

पुनः संयोजितं स्वीयं ताभ्यां मुनिशिरस्तदा ।
इति संकटसंपाद्या ब्रह्मविद्या नगाधिप ॥
लब्धा येन स धन्यः स्यात्कृतकृत्यश्च भूधर ॥३०॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥३६॥

अथ सप्तत्रिंशोऽध्यायः

हिमालय उवाच

स्वीयां भक्तिं वदस्वाम्ब येन ज्ञानं सुखेन हि । जायेत मनुजस्यास्य मध्यमस्याविरागिणः ॥१॥

श्रीदेव्युवाच

मार्गास्त्रयो मे विख्याता मोक्षप्राप्तौ नगाधिप । कर्मयोगो ज्ञानयोगो भक्तियोगश्च सत्तम ॥२॥
त्रयाणामप्ययं योगः कर्तुं शक्योऽस्ति सर्वथा । सुलभत्वान्मानसत्वात्कायचित्ताद्यपीडनात् ॥३॥
गुणभेदान्मनुष्याणां सा भक्तिस्त्रिविधा मता । परपीडां समुद्दिश्य दंभं कृत्वा पुरःसरम् ॥४॥
मात्सर्यक्रोधयुक्तो यस्तस्य भक्तिस्तु राजसी । परपीडादिरहितः स्वकल्याणार्थमेव च ॥५॥
नित्यं सकामो हृदयं यशोर्थी भोगलोलुपः । तत्तत्फलसमावाप्त्यै मानुषास्तेऽतिभक्तितः ॥६॥

प्रतिजाने भवादस्मादुद्धराभ्यचिरेण तु । ध्यानेन कर्मयुक्तेन भक्तिज्ञानेन वा पुनः ॥१३॥
प्राप्याऽहं सर्वथा राजन्न तु केवलकर्मभिः । धर्मात्संजायते भक्तिर्भक्त्या संजायते परम् ॥१४॥
श्रुतिस्मृतिभ्यामुदितं यत्स धर्मः प्रकीर्तितः । अन्यशास्त्रेण यः प्रोक्तो धर्माभासः स उच्यते ॥१५॥
सर्वज्ञात्सर्वशक्तेश्च मत्तो वेदः समुत्थितः । अज्ञानस्य ममाभावादप्रमाणा न च श्रुतिः ॥१६॥
स्मृतयश्च श्रुतेरर्थं गृहीत्वैव च निर्गताः । मन्वादीनां श्रुतीनां च ततः प्रामाण्यमिष्यते ॥१७॥
क्वचित्कदाचित्तंत्रार्थकटाक्षेण परोदितम् । धर्मं वदंति सोंऽशस्तु नैव ग्राह्योऽस्ति वैदिकैः ॥१८॥
अन्येषां शास्त्रकर्तृणामज्ञानं प्रभवत्वतः । अज्ञानदोषदुष्टत्वात्तदुक्तेर्न प्रमाणता ॥१९॥
तस्मान्मुमुक्षुर्धर्मार्थं सर्वथा वेदमाश्रयेत् । राजाज्ञा च यथा लोके हन्यते न कदाचन ॥२१॥
सर्वेशान्या ममाज्ञा सा श्रुतिस्त्याज्या कथं नृभिः । मदाज्ञारक्षणार्थं तु ब्रह्मक्षत्रियजातयः ॥२०॥
मया सृष्टास्ततो ज्ञेयं रहस्यं मे श्रुतेर्वचः । यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भूधर ॥२२॥
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदा वेषान्बिभर्म्यहम् । देवदैत्यविभागश्चाप्यत एवाभवन्नृप ॥२३॥
ये न कुर्वंति तद्धर्मं तच्छिक्षार्थं मया सदा । संपादितास्तु नरकास्त्रासो यच्छ्रवणाद्भवेत् ॥२४॥
यो वेदधर्ममुज्झित्य धर्ममन्यं समाश्रयेत् । राजा प्रवासयेद्देशान्निजादेतानधर्मिणः ॥२५॥

ब्राह्मणैर्न च संभाष्याः पंक्तिग्राह्या न च द्विजैः ।
अन्यानि यानि शास्त्राणि लोकेऽस्मिन्विविधानि च ॥२६॥

श्रुतिस्मृतिविरुद्धानि तामसान्येव सर्वशः । वामं कपालकं चैव कौलकं भैरवागमः ॥२७॥
शिवेन मोहनार्थाय प्रणीतो नान्यहेतुकः । दक्षशापाद्भृगोः शापाद्दधीचस्य च शापतः ॥२८॥
दग्धा ये ब्राह्मणवरा वेदमार्गबहिष्कृताः । तेषामुद्धरणार्थाय सोपानक्रमतः सदा ॥२९॥
शैवाश्च वैष्णवाश्चैव सौराः शाक्तास्तथैव च । गाणपत्या आगमाश्च प्रणीताः शंकरेण तु ॥३०॥
तत्र वेदाविरुद्धोंऽशोऽप्युक्त एव क्वचित्क्वचित् । वैदिकैस्तद्ग्रहे दोषो न भवत्येव कर्हिचित् ॥३१॥
सर्वथा वेदभिन्नार्थे नाधिकारी द्विजो भवेत् । वेदाधिकारहीनस्तु भवेत्तत्राधिकारवान ॥३२॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वैदिको वेदमाश्रयेत् । धर्मेण सहितं ज्ञानं परं ब्रह्म प्रकाशयेत् ॥३३॥
सर्वैषणाः परित्यज्य मामेव शरणं गताः । सर्वभूतदयावंतो मानाहंकारवर्जिताः ॥३४॥
मच्चित्ता मद्गतप्राणा मत्स्थानकथने रताः । संन्यासिनो वनस्थाश्च गृहस्था ब्रह्मचारिणः ॥३५॥
उपासंते सदा भक्त्या योगमैश्वरसंज्ञितम् । तेषाम नित्यवियुक्तानामहमज्ञानजं तमः ॥३६॥
ज्ञानसूर्यप्रकाशेन नाशयामि न संशयः । इत्थं वैदिकपूजायाः प्रथमाया नगाधिप ॥३७॥
स्वरूपमुक्तं संक्षेपाद्द्वितीयाया अथो ब्रुवे । मूर्तौ वा स्थंडिले वापि तथा सूर्येन्दुमंडले ॥३८॥

छायातपो यथा स्वच्छे विविक्तो तद्वदेव हि । मम लोके भवेज्ज्ञानं द्वैतभावविवर्जितम् ॥३५॥
यस्तु वैराग्यवानेव ज्ञानहीनो म्रियेत चेत् । ब्रह्मलोके वसेन्नित्यं यावत्कल्पं ततः परम् ॥३६॥
शुचीनां श्रीमतां गेहे भवेत्तस्य जनिः पुनः । करोति साधनं पश्चात्ततो ज्ञानं हि जायते ॥३७॥
अनेकजन्मभी राजञ्ज्ञानं स्यान्नैकजन्मना । ततः सर्वप्रयत्नेन ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् ॥३८॥
नोचेन्महान्विनाशः स्याज्जन्मैतद्दुर्लभं पुनः । तत्रापि प्रथमे वर्णे वेदप्राप्तिश्च दुर्लभा ॥३९॥
शमादिषट्कसंपत्तिर्योगसिद्धिस्तथैव च । तथोत्तमगुरुप्राप्तिः सर्वमेवात्र दुर्लभम् ॥४०॥
तथेंद्रियाणां पटुता संस्कृततत्वं तनोस्तथा । अनेकजन्मपुण्यैस्तु मोक्षेच्छा जायते ततः ॥४१॥
साधने सफलेऽप्येवं जायमानेऽपि यो नरः । ज्ञानार्थं नैव यतते तस्य जन्म निरर्थकम् ॥४२॥
तस्माद्राजन्यथाशक्त्या ज्ञानार्थं यत्नमाश्रयेत् । पदे पदेऽश्वमेधस्य फलमाप्नोति निश्चितम् ॥४३॥
घृतमिव पयसि निगूढं भूते भूते च वसति विज्ञानम् । सततं मंथयितव्यं मनसा मंथानभूतेन ॥४४॥
ज्ञानं लब्ध्वा कृतार्थः स्यादिति वेदांतडिंडिमः । सर्वमुक्तं समासेन किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥४५॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायां सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥३७॥

अथाष्टत्रिंशोऽध्यायः

हिमालय उवाच

कति स्थानानि देवेशि द्रष्टव्यानि महीतले । मुख्यानि च पवित्राणि देवीप्रियतमानि च ॥१॥
व्रतान्यपि तथा यानि तुष्टिदान्युत्सवा अपि । तत्सर्वं वद मे मातः कृतकृतयो यतो नरः ॥२॥

श्रीदेव्युवाच

सर्वं दृश्यं मम स्थानं सर्वे काला व्रतात्मकाः । उत्सवाः सर्वकालेषु यतोऽहं सर्वरूपिणी ॥३॥
तथापि भक्तवात्सल्यात्किंचित्किंचिदथोच्यते । श्रृणुष्वावहितो भूत्वा नगराज वचो मम ॥४॥
कोलापुरं महास्थानं यत्र लक्ष्मीः सदा स्थिता । मातुः पुरं द्वितीयं च रेणुकाधिष्ठितं परम् ॥५॥
तुलजापुरं तृतीयं स्यात्सप्तश्रृङ्गं एव च । हिंगुलाया महास्थानं ज्वालामुख्यास्तथैव च ॥६॥
शाकंभर्याः परं स्थानं भ्रामर्याः स्थानमुत्तमम् । श्रीरक्तदन्तिकास्थानं दुर्गास्थानं तथैव च ॥७॥
विंध्याचलनिवासिन्याः स्थानं सर्वोत्तमोत्तमम् । अन्नपूर्णामहास्थानं काञ्चीपुरमनुत्तमम् ॥८॥
भीमादेव्याः परं स्थानं विमलास्थानमेव च । श्रीचन्द्रलामहास्थानं कौशिमीस्थानमेव च ॥९॥
नीलाम्बायाः परं स्थानं नीलपर्वतमस्तके । जांबूनदेश्वरीस्थानं तथा श्रीनगरं शुभम् ॥१०॥
गुह्यकाल्या महास्थानं नेपाले यत्प्रतिष्ठितम् । मीनाक्ष्याः परमं स्थानं यच्च प्रोक्तं चिदम्बरे ॥११॥

वेदारण्यं महास्थानं सुन्दर्या समधिष्ठितम् । एकांबरं महास्थानं पराशक्त्या प्रतिष्ठितम् ॥१२॥
मदालसा परं स्थानं योगेश्वर्यास्तथैव च । तथा नीलसरस्वत्याः स्थानं चीनेषु विश्रुतम् ॥१३॥
वैद्यनाथे तु बगलास्थानं सर्वोत्तमं मतम् । श्रीमच्छ्रीभुवनेश्वर्या मणिद्वीपं मम स्मृतम् ॥१४॥
श्रीमत्त्रिपुरभैरव्याः कामाख्यायोनिमण्डलम् । भूमण्डले क्षेत्ररत्नं महामायाधिवासितम् ॥१५॥
नातः परतरं स्थानं क्वचिदस्ति धरातले । प्रतिमासं भवेद्देवी यत्र साक्षाद्रजस्वला ॥१६॥
तत्रत्या देवताः सर्वा पर्वतात्मकतां गताः । पर्वतेषु वसंत्येव महत्यो देवताः अपि ॥१७॥
तत्रत्या पृथिवी सर्वा देवीरूपा स्मृता बुधैः । नातः परतरं स्थानं कामाख्यायोनिमण्डलात् ॥१८॥
गायत्र्याश्च परं स्थानं श्रीमत्पुष्करमीरितम् । अमरेशे चण्डिका स्यात्प्रभासे पुष्करेक्षिणी ॥१९॥
नैमिषे तु महास्थाने देवी सा लिंगधारिणी । पुरुहूता पुष्कराक्षे आषाढी च रतिस्तथा ॥२०॥
चण्डमुंडोमहास्थाने दण्डिनी परमेश्वरी । भारभूतौ भवेद्भूतिर्नाकुले नकुलेश्वरी ॥२१॥
चन्द्रिका तु हरिश्चन्द्रे श्रीगिरौ शांकरी स्मृता । जप्येश्वरे त्रिशूला स्यात्सूक्ष्मा चाम्रातकश्वरे ॥२२॥
शिवाणी तु महाकाले शर्वाणी मध्यमाभिधे । केदाराख्ये महाक्षेत्रे देवी सा मार्गदायिनी ॥२३॥
भैरवाख्ये भैरवी सा गयायां मंगला स्मृता । स्थाणुप्रिया कुरुक्षेत्रे स्वायंभुव्यपि नाकुले ॥२४॥
कनखले भवेदुग्रा विश्वेशी विमलेश्वरे । अट्टहासे महानन्दा महेन्द्रे तु महांतका ॥२५॥
भीमे भीमेश्वरी प्रोक्ता स्थाने वस्त्रापथे पुनः । भवानी शांकरी प्रोक्ता रुद्राणी त्वर्धकोटिके ॥२६॥
अबिमुक्ते विशालाक्षी महाभागा महालये । गोकर्णे भद्रकर्णी स्याद्भद्रा स्याद्भद्रकर्णके ॥२७॥
उत्पलाक्षी सुवर्णाक्षे स्थाण्वीशा स्थाणुसंज्ञिके । कमलालये तु कमला प्रचण्डा छगलंडके ॥२८॥
कुरण्डले त्रिसंध्या स्यान्माकोटे मुकुटेश्वरी । मंडलेशे शांडकी स्यात्काली कालंजरे पुनः ॥२९॥
शंकुकर्णे ध्वनिः प्रोक्ता स्थूला स्यात्स्थूलकेश्वरी । ज्ञानिनां हृदयांभोजे हृल्लेखा परमेश्वरी ॥३०॥
प्रोक्तानीमानि स्थानानि देव्याः प्रियतमानि च । तत्तत्क्षेत्रस्य माहात्म्यं श्रुत्वा पूर्वं नगोत्तम ॥३१॥
तदुक्तेन विधानेन पश्चाद्देवी प्रपूजयेत् । अथवा सर्वक्षेत्राणि काश्यां संति नगोत्तम ॥३२॥
तत्र चैव वसेन्नित्यं देवीभक्तिपरायणः । तानि स्थानानि संपश्यञ्जपन्देवी निरन्तरम् ॥३३॥
ध्यायंस्तच्चरणांभोजं मुक्तो भवति बंधनात् । इमानि देवीनामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥३४॥
भस्मीभवंति पापानि तत्क्षणान्नग सत्वरम् । श्राद्धकाले पठेदेतान्यमलानि द्विजाग्रतः ॥३५॥
मुक्तास्तत्पितरः सर्वे प्रयांति परमां गतिम् । अधुना कथयिष्यामि व्रतानि तव सुव्रत ॥३६॥
नारीभिश्च नरैश्चैव कर्तव्यानि प्रयत्नतः । व्रतमनन्ततृतीयाख्यं रसकल्याणि व्रतम् ॥३७॥
आर्द्रानन्दकरं नाम्ना तृतीयाया व्रतं च यत् । शुक्रवारव्रतं चैव तथा कृष्णचतुर्दशी ॥३८॥
भौमवारव्रतं चैव प्रदोषव्रतमेव च । यत्र देवो महादेवो देवीं संस्थाप्य विष्टर ॥३९॥

नृत्यं करोति पुरतः सार्धं देवैर्निशामुखे। तत्रोपोष्य रजन्यादौ प्रदोषे पूजयेच्छिवाम् ॥४०॥
प्रतिपक्षं विशेषेण तद्देवीप्रीतिकारकम्। सोमवारव्रतं चैव ममातिप्रियकृन्नग ॥४१॥
तत्रापि देवीं संपूज्य रात्रौ भोजनमाचरेत्। नवरात्रद्वयं चैव व्रतं प्रीतिकरं मम ॥४२॥
एवमन्यान्यपि विभो नित्यनैमित्तिकानि च। व्रतानि कुरुते यो वै मत्प्रीत्यर्थं विमत्सरः ॥४३॥
प्राप्नोति मम सायुज्यं स मे भक्तः स मे प्रियः। उत्सवानपि कुर्वीत दोलोत्सवमुखान्विभो ॥४४॥
शयनोत्सवं च कुर्यात्तथा जागरणोत्सवम्। रथोत्सवं च मे कुर्याद्दमनोत्सवमेव च ॥४५॥
पवित्रोत्सवमेवापि श्रावणे प्रीतिकारकम्। मम भक्तः सदा कुर्यादेवमन्यान्महोत्सवान् ॥४६॥
मद्भक्तान्भोजयेत्प्रीत्या तथा चैव सुवासिनीः। कुमारीर्वटुकांश्चापि मद्बुद्ध्या तद्गतांतरः ॥४७॥
वित्तशाठ्येन रहितो यजेदेतान्सुमादिभिः। य एवं कुरुते भक्त्या प्रतिवर्षमतंद्रितः ॥४८॥
स धन्यः कृतकृत्योऽसौ मत्प्रीतेः पात्रमंजसा। सर्वमुक्तं समासेन मम प्रीतिप्रदायकम् ॥
नाशिष्याय प्रदातव्यं नाभक्ताय कदाचन ॥४९॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायामष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥३८॥

अथैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः

हिमालय उवाच

देवदेवि महेशानि करुणासागरेऽम्बिके। ब्रूहि पूजाविधिं सम्यग्यथावदधुना निजम् ॥१॥

श्रीदेव्युवाच

वक्ष्ये पूजाविधिं राजन्नंबिकाया यथा प्रियम्। अत्यंतश्रद्धया सार्धं शृणु पर्वतपुंगव ॥२॥
द्विविधा मम पूजा स्याद्बाह्या चाभ्यंतरापि च। बाह्याऽपि द्विविधा प्रोक्ता वैदिकी तांत्रिकी तथा ॥३॥
वैदिक्यर्चाऽपि द्विविधा मूर्तिभेदेन भूधर। वैदिकी वैदिकैः कार्या वेददीक्षासमन्वितैः ॥४॥
तन्त्रोक्तदीक्षावद्भिस्तु तांत्रिकी संश्रिता भवेत्। इत्थं पूजारहस्यं च न ज्ञात्वा विपरीतकम् ॥५॥
करोति यो नरो मूढः स पतत्येव सर्वथा। तत्र या वैदिकी प्रोक्ता प्रथमा तां वदाम्यहम् ॥६॥
यन्मे साक्षात्परं रूपं दृष्टवानसि भूधर। अनन्तशीर्षनयनमनन्तचरणं महत् ॥७॥
सर्वशक्तिसमायुक्तं प्रेरकं यत्परात्परम्। तदेव पूजयेन्नित्यं न मे ध्यायेत्स्मरेदपि ॥८॥
इत्येतत्प्रथमार्चायाः स्वरूपं कथितं नग। शांतः समाहितमना दंभाहंकारवर्जितः ॥९॥
तत्परो भव तद्याजी तदेव शरणं व्रज। तदेव चेतसा पश्य जप ध्यायस्व सर्वदा ॥१०॥
अनन्यया प्रेमयुक्तभक्त्या मद्भावमाश्रितः। यज्ञैर्यज तपोदानैर्मामेव परितोषय ॥११॥
इत्थं ममानुग्रहतो मोक्ष्यसे भवबन्धनात्। मत्परा ये मदासक्तचित्ता भक्तवरा मताः ॥१२॥

प्रतिजाने भवादस्मादुद्धराभ्यचिरेण तु । ध्यानेन कर्मयुक्तेन भक्तिज्ञानेन वा पुनः ॥१३॥
प्राप्याऽहं सर्वथा राजन्न तु केवलकर्मभिः । धर्मात्संजायते भक्तिर्भक्त्या संजायते परम् ॥१४॥
श्रुतिस्मृतिभ्यामुदितं यत्स धर्मः प्रकीर्तितः । अन्यशास्त्रेण यः प्रोक्तो धर्माभासः स उच्यते ॥१५॥
सर्वज्ञात्सर्वशक्तेश्च मत्तो वेदः समुत्थितः । अज्ञानस्य ममाभावादप्रमाणा न च श्रुतिः ॥१६॥
स्मृतयश्च श्रुतेरर्थं गृहीत्वैव च निर्गताः । मन्वादीनां श्रुतीनां च ततः प्रामाण्यमिष्यते ॥१७॥
क्वचित्कदाचित्तंत्रार्थकटाक्षेण परोदितम् । धर्मं वदंति सोंशस्तु नैव ग्राह्योऽस्ति वैदिकैः ॥१८॥
अन्येषां शास्त्रकर्तृणामज्ञानं प्रभवत्वतः । अज्ञानदोषदुष्टत्वात्तदुक्तेर्न प्रमाणता ॥१९॥
तस्मान्मुमुक्षुर्धर्मार्थं सर्वथा वेदमाश्रयेत् । राजाज्ञा च यथा लोके हन्यते न कदाचन ॥२१॥
सर्वेशान्या ममाज्ञा सा श्रुतिस्त्याज्या कथं नृभिः । मदाज्ञारक्षणार्थं तु ब्रह्मक्षत्रियजातयः ॥२०॥
मया सृष्टास्ततो ज्ञेयं रहस्यं मे श्रुतेर्वचः । यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भूधर ॥२२॥
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदा वेषान्बिभर्म्यहम् । देवदैत्यविभागश्चाप्यत एवाभवन्नृप ॥२३॥
ये न कुर्वंति तद्धर्मं तच्छिक्षार्थं मया सदा । संपादितास्तु नरकास्त्रासो यच्छ्रवणाद्भवेत् ॥२४॥
यो वेदधर्ममुज्झित्य धर्ममन्यं समाश्रयेत् । राजा प्रवासयेद्देशान्निजादेतानधर्मिणः ॥२५॥

ब्राह्मणैर्न च संभाष्याः पंक्तिग्राह्या न च द्विजैः ।
अन्यानि यानि शास्त्राणि लोकेऽस्मिन्विविधानि च ॥२६॥

श्रुतिस्मृतिविरुद्धानि तामसान्येव सर्वशः । वामं कपालकं चैव कौलकं भैरवागमः ॥२७॥
शिवेन मोहनार्थाय प्रणीतो नान्यहेतुकः । दक्षशापाद्भृगोः शापाद्दधीचस्य च शापतः ॥२८॥
दग्धा ये ब्राह्मणवरा वेदमार्गबहिष्कृताः । तेषामुद्धरणार्थाय सोपानक्रमतः सदा ॥२९॥
शैवाश्च वैष्णवाश्चैव सौराः शाक्तास्तथैव च । गाणपत्या आगमाश्च प्रणीताः शंकरेण तु ॥३०॥
तत्र वेदाविरुद्धोंशोऽप्युक्त एव क्वचित्क्वचित् । वैदिकैस्तद्ग्रहे दोषो न भवत्येव कर्हिचित् ॥३१॥
सर्वथा वेदभिन्नार्थे नाधिकारी द्विजो भवेत् । वेदाधिकारहीनस्तु भवेत्तत्राधिकारवान ॥३२॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वैदिको वेदमाश्रयेत् । धर्मेण सहितं ज्ञानं परं ब्रह्म प्रकाशयेत् ॥३३॥
सर्वेपणाः परित्यज्य मामेव शरणं गताः । सर्वभूतदयावंतो मानाहंकारवर्जिताः ॥३४॥
मच्चित्ता मद्गतप्राणा मत्स्थानकथने रताः । संन्यासिनो वनस्थाश्च गृहस्था ब्रह्मचारिणः ॥३५॥
उपासंते सदा भक्त्या योगमैश्वरसंज्ञितम् । तेषाम नित्यवियुक्तानामहमज्ञानजं तमः ॥३६॥
ज्ञानसूर्यप्रकाशेन नाशयामि न संशयः । इत्थं वैदिकपूजायाः प्रथमाया नगाधिप ॥३७॥
स्वरूपमुक्तं संक्षेपाद्द्वितीयाया अथो ब्रुवे । मूर्तौ वा स्थंडिले वापि तथा सूर्येन्दुमंडले ॥३८॥

जलेऽथ वा बाणलिंगे यंत्रे वाऽपि महापटे । तथा श्रीहृदयांभोजे ध्यात्वा देवीं परात्पराम् ॥३९॥
सगुणां करुणापूर्णां तरुणीमरुणारुणाम् । सौंदर्यसारसीमां तां सर्वावयवसुंदरीम् ॥४०॥
शृङ्गाररससंपूर्णां सदा भक्तार्तिकातराम् । प्रसादसुमुखीमंबां चंद्रखंडशिखंडिनीम् ॥४१॥
पाशांकुशवराभीतिधरामानंदरूपिणीम् । पूजयेदुपचारैश्च यथावित्तानुसारतः ॥४२॥
यावदांतरपूजायामधिकारो भवेन्न हि । तावद्बाह्यामिमां पूजां श्रयेज्जाते तु तां त्यजेत् ॥४३॥
अभ्यंतरा तु या पूजा सा तु संविल्लयः स्मृतः । संविदेव परं रूपमुपाधिरहितं मम ॥४४॥
अतः संविदि मद्रूपे चेतः स्थाप्यं निराश्रयम् । संविद्रूपातिरिक्तं तु मिथ्या मायामयं जगत् ॥४५॥
अतः संसारनाशाय साक्षिणीमात्मरूपिणीम् । भावयेन्निर्मनस्केन योगयुक्तेन चेतसा ॥४६॥
अतः परं बाह्यपूजाविस्तारः कथ्यते मया । सावधानेन मनसा शृणु पर्वतसत्तम ॥४७॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायामेकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥३९॥

अथ चत्वारिंशोऽध्यायः

देव्युवाच

प्रातरुत्थाय शिरसि संस्मरेत्पद्ममुज्जवलम् । कर्पूराभं स्मरेत्तत्र श्रीगुरुं निजरूपिणीम् ॥१॥
सुप्रसन्नं लसद्भूषाभूषितं शक्तिसंयुतम् । नमस्कृत्य ततो देवीं कुण्डलीं संस्मरेद्बुधः ॥२॥
प्रकाशमानां प्रथमे प्रयाणे प्रतिप्रयाणेऽप्यमृतायमानाम् ।
अंतः पदव्यामनुसंचरंतीमानंदरूपामबलां प्रपद्ये ॥३॥

ध्यात्वैवं तच्छिखामध्ये सच्चिदानंदरूपिणीम् । मां ध्यायेदथ शौचानि क्रियाः सर्वाः समापयेत् ॥४॥
अग्निहोत्रं ततो हुत्वा मत्प्रीत्यर्थं द्विजोत्तमः । होमांते स्वासने स्थित्वा पूजासंकल्पमाचरेत् ॥५॥
भूतशुद्धिं पुरा कृत्वा मातृकान्यासमेव च । हृल्लेखामातृकान्यासं नित्यमेव समाचरेत् ॥६॥
मूलाधारे हकारं च हृदये च रकारकम् । भ्रूमध्ये तद्वदीकारं ह्रींकारं मस्तके न्यासेत् ॥७॥
तत्तन्मंत्रोदितानन्यान्न्यासान्सर्वान्समाचरेत् । कल्पयेत्स्वात्मनो देहे पीठं धर्मादिभिः पुनः ॥८॥
ततो ध्यायेन्महादेवीं प्राणायामैर्विजृम्भिते । हृदंभोजे मम स्थाने पञ्चप्रेतासने बुधः ॥९॥
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः । एते पंच महाप्रेताः पादमूले मम स्थिताः ॥१०॥
पंचभूतात्मका ह्येते पञ्चावस्थात्मका अपि । अहं त्वव्यक्तचिद्रूपा तदतीताऽस्मि सर्वथा ॥११॥
ततो विष्टरतां याताः शक्तितंत्रेषु सर्वदा । ध्यात्वैवं मानसैर्भोगैः पूजयेन्मां जपेदपि ॥१२॥
जपं समर्प्य श्रीदेव्यै ततोऽर्घ्यस्थापनं चरेत् । पात्रासादनकं कृत्वा पूजाद्रव्याणि शोधयेत् ॥१३॥

जलेन तेन मनुना चास्त्रमंत्रेण दैहिकः । दिग्बंधं च पुरा कृत्वा गुरून्नत्वा ततः परम् ॥१४॥
तदनुज्ञां समादाय ब्राह्मपीठैः ततः परम् । हृदिस्थां भावितां मूर्तिं मम दिव्यां मनोहराम् ॥१५॥
आवाहयेत्ततः पीठे प्राणस्थापनविद्यया । आसनावाहने चार्घ्यं पाद्याद्याचमनं तथा ॥१६॥
स्नानं वासोद्वयं चैव भूषणानि च सर्वशः । गंधं पुष्पं यथायोग्यं दत्त्वा देव्यै स्वभक्तितः ॥१७॥
यन्त्रस्थानामावृतीनां पूजनं सम्यगाचरेत् । प्रतिवारमशक्तानां शुक्रवारो नियम्यते ॥१८॥
मूलदेवीप्रभारूपाः स्मर्तव्या अंगदेवताः । तत्प्रभापटलव्याप्तं त्रैलोक्यं च विचिन्तयेत् ॥१९॥
पुनरावृत्तिसहितां मूलदेवीं च पूजयेत् । गंधादिभिः सुगंधैस्तु तथा पुष्पैः सुवासितैः ॥२०॥
नैवेद्यैस्तर्पणैश्चैव तांबूलैर्दक्षिणादिभिः । तोषयेन्मां त्वत्कृतेन नाम्नां साहस्रकेण च ॥२१॥
कवचेन च सूक्तेनाहं रुद्रेभिरिति प्रभो । देव्यथर्वशिरोमंत्रैर्हृल्लेखोपनिषद्भवः ॥२२॥
महाविद्यामहामंत्रैस्तोषयेन्मां मुहुर्मुहुः । क्षमापयेज्जगद्धात्रीं प्रेमार्द्रहृदयो नरः ॥२३॥
पुलकांकितसर्वांगैर्बाष्परुद्धाक्षिनिःस्वनः । नृत्यगीतादिघोषेण तोषयेन्मां मुहुर्मुहुः ॥२४॥
वेदपारायणैश्चैव पुराणैः सकलैरपि । प्रतिपाद्या यतोऽहं वै तस्मात्तैस्तोषयेत्तु माम् ॥२५॥
निजं सर्वस्वमपि मे सदेहं नित्यशोऽर्पयेत् । नित्यहोमं ततः कुर्याद्ब्राह्मणांश्च सुवासिनीः ॥२६॥
वटुकान्पामरानन्यान्देवीबुद्ध्या तु भोजयेत् । नत्वा पुनः स्वहृदये व्युत्क्रमेण विसर्जयेत् ॥२७॥
सर्वं हृल्लेखया कुर्यात्पूजनं मम सुव्रत । हृल्लेखा सर्वमंत्राणां नायिका परमा स्मृता ॥२८॥
हृल्लेखादर्पणे नित्यमहं तत्प्रतिबिंबिता । तस्माद्धृल्लेखया दत्तं सर्वमंत्रैः समर्पितम् ॥२९॥
गुरुं संपूज्य भूषाद्यैः कृतकृत्यत्वमावहेत् । य एवं पूजयेद्देवीं श्रीमद्भुवनसुंदरीम् ॥३०॥
न तस्य दुर्लभं किंचित्कदाचित्क्वचिदस्ति हि । देहांते तु मणिद्वीपं मम यात्येव सर्वथा ॥३१॥
ज्ञेयो देवीस्वरूपोऽसौ देवा नित्यं नमंति तम् । इति ते कथितं राजन्महादेव्याः प्रपूजनम् ॥३२॥
विमृश्यैतदशेषेणाप्यधिकारानुरूपतः । कुरु मे पूजनं तेन कृतार्थस्त्वं भविष्यसि ॥३३॥
इदं तु गीताशास्त्रं मे नाशिष्याय वदेत्क्वचित् । नाभक्ताय प्रदातव्यं न धूर्ताय च दुर्हृदे ॥३४॥
एतत्प्रकाशनं मातुरुद्घाटनमुरोजयोः । तस्मादवश्यं यत्नेन गोपनीयमिदं सदा ॥३५॥
देयं भक्ताय शिष्याय ज्येष्ठपुत्राय चैव हि । सुशीलाय सुवेषाय देवीभक्तियुताय च ॥३६॥
श्राद्धकाले पठेदेतद्ब्राह्मणानां समीपतः । तृप्तास्तत्पितरः सर्वे प्रयांति परमं पदम् ॥३७॥

व्यास उवाच

इत्युक्त्वा सा भगवती तत्रैवांतरधीयत । देवाश्च मुदिताः सर्वे देवीदर्शनतोऽभवन् ॥३८॥
ततो हिमालये जज्ञे देवी हैमवती तु सा । या गौरीति प्रसिद्धासीद्दत्ता सा शंकराय च ॥३९॥
ततः स्कंदः समुद्भूतस्तारकस्तेन घातितः । समुद्रमंथने पूर्वं रत्नान्यासुर्नराधिप ॥४०॥

तत्र देवैः स्तुता देवी लक्ष्मीप्राप्त्यर्थमादरात् । तेषामनुग्रहार्थाय निर्गता तु रमा ततः ॥४१॥
वैकुण्ठाय सुरैर्दत्ता तेन तस्य समोऽभवत् । इति ते कथितं राजन्देवीमाहात्म्यमुत्तमम् ॥४२॥
गौरीलक्ष्म्योः समुद्भूतिविषयं सर्वकामदम् । न वाच्यं त्वेतदन्यस्मै रहस्यं कथितं यतः ॥४३॥
गीता रहस्यभूतेयं गोपनीया प्रयत्नतः । सर्वमुक्तं समासेन यत्पृष्टं तत्त्वयाऽनघ ॥
पवित्रं पावनं दिव्यं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥४४॥

इति श्रीदेवीभागवते महापुराणे सप्तमस्कन्धे देवीगीतायामचत्वारिंशोऽध्यायः ॥४०॥